

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 30/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozhodnutiam a postupu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0Tp/619/2013 z 23. decembra 2013 a sp. zn. 0Tp/86/2014 z 21. februára 2014, postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 4Tk/1/2015 a rozsudku z 21. februára 2018, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 4To/73/2018 a uznesení z 11. septembra 2018 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Tdo/6/2023 a uznesení z 28. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 14. októbra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, práva na zákonné odsúdenie podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru v záhlaví označenými rozhodnutiami a postupom všeobecných súdov, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 55 555 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4Tk/1/2015 z 21. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný za vinného v bode 1 zo skutku kvalifikovaného ako trestný čin vraždy v štádiu prípravy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1, 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom

do 31. augusta 1999 spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a v bode 2 zo skutku kvalifikovaného ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. a), i), j) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2004 spáchaný formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený výnimočný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov a trest prepadnutia označenej veci. Zároveň mu bol zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1Tk/2/2015 z 13. marca 2015, ako aj ďalšie naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ktoré stratili podklad vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením. Krajský súd uznesením sp. zn. 4To/73/2018 z 11. septembra 2018 zamietol odvolanie sťažovateľa (ako aj ďalších osôb) ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu [odôvodnené naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a k) Trestného poriadku] najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/6/2023 z 28. mája 2025 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol spolu s dovolaním [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluobvinený“) a sestry spoluobvineného.

3. Najvyšší súd po rekapitulácii predchádzajúcich rozhodnutí súdov uviedol dovolacie námietky spoluobvineného a sťažovateľa, vyhodnotil splnenie procesných podmienok a ozrejmil rozsah svojej právomoci. Následne štruktúrovane posúdil dovolacie námietky spoluobvineného opreté o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), g) a i) Trestného poriadku. Potom k dovolacím námietkam sťažovateľa uviedol, že čiastočne sa prekrývajú s argumentáciou spoluobvineného a jeho sestry, preto bez opakovania v tomto rozsahu odkázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu. Zistil, že námietky o nedoručení uznesenia o vznesení obvinenia, o neexistencii advokátskej kancelárie zastupujúcej v pôvodnom konaní, o prítomnosti svedkov pri čítaní obžaloby a o duplicitate začatia trestného stíhania boli uplatnené prvýkrát až v dovolaní, preto ich nemožno úspešne použiť ako dôvod dovolania. Stručne uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené v rámci výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie po vydaní z Rumunska, čo preukazuje doručka zo 16. mája 2014 nachádzajúca sa v spise. Ďalej zdôraznil, že obhajcom môže byť len advokát, pričom zo spisu vyplýva, že sťažovateľ bol zastúpený advokátom, preto neobstoí námietka o neexistencii advokátskej kancelárie. Podľa najvyššieho súdu nezodpovedá obsahu spisu námietka o prítomnosti svedkov pri čítaní obžaloby 3. apríla 2017, pretože podľa zápisnice z hlavného pojednávania nebola za ich prítomnosti čítaná, ale bola čítaná 27. februára 2017 a namietaní svedkovia prítomní neboli. K námietke o nezákonnosti celého konania (a zmätočnosti procesu) pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania po vykonaní obhliadky miesta činu najvyšší súd uviedol, že išlo o nesprávny postup, ktorý vytvoril výlučne stav duplicity začatia trestného stíhania, avšak nemožno z neho vyvodzovať nezákonnosť trestného stíhania ako takého, keďže trestné stíhanie zjavne procesne začaté bolo, a preto aj ak by tieto okolnosti sťažovateľ namietal v pôvodnom konaní, neboli by spôsobilé úspešne naplniť dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku.

4. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pre nesprávnu kvalifikáciu skutkovej vety v bode 2 najvyšší súd citoval jej výňatok so zvýraznením časti „... obv. [REDAKOVANÉ]... vedome a úmyselne poskytli páchatel'om organizovanej skupiny pomoc na spáchanie pripravovaného trestného činu vraždy zadovážením potrebného osobného motorového vozidla... po predchádzajúcej vzájomnej dohode vozením sa po meste [REDAKOVANÉ] obv. [REDAKOVANÉ]... hľadali

motorové vozidlo vhodné na spáchanie trestného činu vraždy... našli a odcudzili osobné motorové vozidlo zn. ŠKODA PICK UP LXI... a to takým spôsobom, že po príchode na uvedené miesto činu (odcudzenia vozidla)... obv. [REDAKOVANÉ] vystúpil z vozidla Ford Escort, podišiel k uvedenému vytypovanému vozidlu zn. ŠKODA PICK UP LXI a za pomoci krkolamu otvoril dvere na vozidle, následne vozidlo nezisteným spôsobom naštartoval... s vozidlom odišli do ubytovni [REDAKOVANÉ]... kde vozidlo ukryli do garáže, odmontovali z neho evidenčné čísla, ktoré následne zahodili do kontajnera v [REDAKOVANÉ] a na vozidlo ŠKODA PICK UP namontovali odcudzené české evidenčné čísla [REDAKOVANÉ], odcudzené vozidlo na niekoľko dní previezli do [REDAKOVANÉ], kde ho ukryli v neustálenej garáži...“. Podľa najvyššieho súdu týmto spôsobom ustálené konanie sťažovateľa dostatočne jasne a zrozumiteľne vyjadruje jeho konanie z pohľadu objektívnej stránky, keď poskytol pomoc zadovážením odcudzeného vozidla, ktoré pripravil a ukryl pre vykonávateľov trestného činu vraždy. Zo skutkovej vety tiež vyplýva, že sťažovateľ poskytoval pomoc ako člen organizovanej skupiny, ktorému bolo zrejmé, že má ísť o vraždu dvoch osôb aj z akého dôvodu (motív pomsty), teda z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky (už z okolností popisu skutku je zrejmé, že mu dôvod vraždy musel byť jasný). Z tohto dôvodu je námietka, že mu nemožno pričítať kvalifikačný moment „z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“ z dôvodu nedostatku vedomosti o nej, nedôvodná.

5. Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú argumentáciu, že v skutkovej vete nie je uvedené, že sťažovateľ bol členom organizovanej skupiny. Skutkovú vetu je v kontexte celej výrokovvej časti výroku o vine nevyhnutné posudzovať ako celok, pričom z konania jednotlivých osôb je dostatočne zrejmé a určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadrené, že osoby participujúce na tomto konaní konali ako koordinovaná skupina, ktorej cieľom bolo spáchanie trestného činu vraždy. Právna kvalifikácia skutku v bode 2 preto netrpí sťažovateľom vyčítanými chybami a uplatnené námietky nie sú spôsobilé zvrátiť právoplatný rozsudok, ktorým bol uznaný za vinného pre skutok, ktorý bol správne právne posúdený.

6. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku najvyšší súd nepovažoval argumentáciu, že [REDAKOVANÉ] bol zo skutku v bode 2 v inej trestnej veci oslobodený, za príliehavú k akémukoľvek dovolaciemu dôvodu. Zdôraznil nedostatok relevancie k trestnému stíhaniu sťažovateľa v tejto veci, ako aj to, že v každej veci je vykonávané individuálne dokazovanie a jeho posúdenie vo výsledku súdom, ktorý pri hodnotení dôkazov nie je viazaný výsledkom iného trestného konania. Pod tento dovolací dôvod je podľa najvyššieho súdu subsumovateľná aj námietka o uplatnení zásady špeciality vo vydávacom konaní a o vydaní len na účely trestného stíhania okresným súdom pod sp. zn. 0Tp/619/2013. Podľa najvyššieho súdu zo spisu vyplýva, že okresný súd požiadal rumunský justičný orgán o dodatočný súhlas na trestné stíhanie sťažovateľa, pričom tento súd (odvolací súd v meste Oradea) ho udelil aj pre skutok v bode 1 uznesením sp. zn. 37/IP/2014 z 30. júla 2014. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj nesplnenie zákonných náležitostí európskych zatýkacích rozkazov, tieto nepodliehajú dovolaciemu prieskumu, pretože vecne nenapĺňajú akýkoľvek dovolací dôvod. Ani tento dovolací dôvod tak nebol chybami vyčítanými sťažovateľom naplnený.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal so všetkými skutočnosťami namietanými dovolateľmi, tieto

skúmal len povrchno a niektoré úplne odignoroval alebo opomenul.

8. Právo na nestranný súd a účinný prostriedok proti zaujatosti [čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 dohovoru] bolo porušené, pretože nebolo rozhodnuté o námietkach zaujatosti proti predsedovi senátu okresného súdu z roku 2017. Tým bola znemožnená sťažnosť proti uzneseniu o zaujatosti a odstránenie pochybnosti o nestrannosti. Odvolací súd ani dovolací súd to nevyriešili.

9. Najvyšší súd pri porušení práva na obhajobu nezodpovedal doplňujúce skutkové otázky o dopade doručovacích vád a o platnosti zastúpenia sťažovateľa bez platnej plnej moci. K prítomnosti svedkov na hlavnom pojednávaní sa vyjadril len povrchno a neskúmal zápisnice, prípadne zvukové nahrávky a aký dopad to mohlo mať pre dovolateľov.

10. Pri zásade špeciality EAW chýba v reakcii najvyššieho súdu adresná verifikácia rozsahu súhlasu vydávajúceho štátu. Najvyšší súd neskúmal európske zatýkacie rozkazy a odignoroval ich s tým, že to nie je dovolací dôvod.

11. Sťažovateľ naznačuje, že odvolací súd a dovolací súd porušili čl. 7 ods. 1 dohovoru, pretože nezaistili účinnú ochranu proti svojvoľnému stíhaniu, odsúdeniu a trestu, keď nebol preukázaný motív sťažovateľa, a tak skutková veta ako „z pomsty“, „obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“ nezodpovedá realite. Najvyšším súdom zvýraznené časti skutkovej vety sa počas dokazovania nepreukázali, ide len o tvrdenie jediného spolupracujúceho svedka.

12. Najvyšší súd sa vôbec nevyjadril k nezákonnosti dôkazov vykonaných v konaní (nesprávne poučení svedkovia ■■■ a ■■■ vypočúvaní k vlastnej trestnej činnosti, ktorým bolo následne odložené vznesenie obvinenia). Pri zákonnosti dôkazov najvyšší súd prijal záver o konzistentnosti svedkov a koroborácii, no neposkytol vlastnú legalitnú kontrolu sporných dôkazov.

13. Porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta z dôvodu absencie zákonnosti zásahu od rozhodnutia odvolacieho súdu. Zásah do osobnej slobody si vyžadoval naplnenie požiadavky objektívneho dôvodu preň, pričom krajský súd nereflektoval dôležitosť hmotného obsahu pre pozbavenie osobnej slobody a bez zákonného dôvodu nariadil trest odňatia slobody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa vedúcej k viacerým nedostatkom zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum. Sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti poukazuje na konkrétne nedostatky odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v tom predchádzajúcej časti namieta aj postup a v záhlaví označené rozhodnutia (a postup) okresného súdu a krajského súdu.

16. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti označil za porušené aj právo na súdnu ochranu

a právo na obhajobu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 3 ústavy. V návrhu petitu sťažovateľ označil (popri iných) čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru obsahujúci v zásade totožné práva, ústavný súd preto zohľadnil aj tieto námietky.

III.1. K porušeniu práv sťažovateľa postupom a rozhodnutiami okresného súdu v konaniach sp. zn. 0Tp/619/2013 a sp. zn. 0Tp/86/2014:

17. Vo vzťahu k namietanému postupu a rozhodovaniu okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 0Tp/619/2013 a sp. zn. 0Tp/86/2014 nešlo o rozhodovanie o občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti sťažovateľovi tak, ako to pre svoju aplikáciu vyžaduje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak sťažovateľ v súvislosti s postupom a rozhodnutiami okresného súdu v týchto konaniach namieta porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, tieto ustanovenia sa vzťahujú len na konanie prebiehajúce v zmysle čl. 6 ods. 1 tohto článku, o ktoré však, ako to už bolo uvedené, v danej veci nejde. Sťažovateľ neuvádza ani akúkoľvek súvislosť tvrdeného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 7 ods. 1 dohovoru s postupom a rozhodnutiami okresného súdu v týchto konaniach, čo pri meritórnom posudzovaní spôsobuje zjavnú neopodstatnenosť tejto časti ústavnej sťažnosti a dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu práv sťažovateľa postupom a rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu:

18. Pri rešpektovaní zmyslu a obsahu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vo všeobecnej rovine platí, že ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ústavy poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za splnenia podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Na zákonnej úrovni je princíp subsidiarity upravený v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Sťažovateľ mal možnosť podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom mohol namietat' všetky skutkové a právne nedostatky. Takéto odvolanie aj podal a krajský súd o ňom rozhodol, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnej.

20. Princíp subsidiarity a s tým spojený dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti sa vo všeobecnosti vzťahuje aj na sťažnostné námietky proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v trestnom konaní, proti ktorému bolo podané dovolanie. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút dovolania proti právoplatným rozhodnutiam vydaným v trestnom konaní poskytuje široký priestor na uplatnenie námietok týkajúcich sa prípadných procesných a právnych pochybení prvostupňového súdu, resp. druhostupňového súdu, ktoré potenciálne môžu predstavovať zásahy do základných práv a slobôd odsúdeného. Rozhodovanie o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku patrí vždy

najvyššiemu súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu aj druhostupňového súdu prostredníctvom mimoriadneho riadneho opravného prostriedku, ktorého podanie aj využil, pričom o tomto jeho dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Všetkými sťažnostnými námietkami uplatnenými proti odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu sa mohol a zároveň mal zaoberať najvyšší súd v rámci dovolacieho konania, a to v rozsahu danom dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ochranu základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám sťažovateľa tak bol v konkrétnom prípade oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd v rámci dovolacieho konania, čo opäť predstavuje dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde v jeho prvej alternatíve, a tým aj dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. K porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v trestnom konaní je odstránenie závažných procesných a hmotnoprávných chýb v právoplatných rozhodnutiach súdov. Nejde tak o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) a opakované posudzovanie otázky viny či trestu. Podmienky prípustnosti dovolania rieši zákon, pričom určenie podmienok obmedzujúcich jeho prípustnosť je v komplexnom ponímaní legitímne a korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Negatívne posúdenie otázky prípustnosti dovolania nemôže viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. K takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

22. Posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa na účely zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) napĺňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd stabilne akceptuje, keď najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018).

23. Právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument,

ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

24. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením a jemu predchádzajúcim uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti, konštatuje, že predmetné rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov. Pritom ústavný súd zistil, že najvyšší súd zhrnul podstatu argumentov dovolania výstižným spôsobom, následne námietky podriadil pod dostupné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku a spätne preskúmateľným spôsobom vyhodnotil ich naplnenie. Svoj postup jasne a zrozumiteľne opísal v odôvodnení, čím vo výsledku ústavne udržateľne vyložil aplikovanú právnu úpravu dovolacích dôvodov. Jasne a dostatočne adresne odpovedal na všetky pre rozhodnutie veci významné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho dovolaní. Nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať súlad výkladu poskytnutého všeobecným súdom so zákonom a priestor pre zásah ústavného súdu sa otvára len v prípade zistenia aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecným súdom, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nič také sťažovateľ netvrdil. Sťažovateľova argumentácia zostáva v úrovni pokračujúcej polemiky so závermi všeobecných súdov o správnosti výkladu zákonov či správnosti právneho posúdenia.

25. K námietke sťažovateľa o nerozhodnutí o námietkach zaujatosti proti predsedovi senátu okresného súdu ústavný súd uvádza, že táto námietka nebola uplatnená v dovolaní, preto je pri rešpektovaní princípu subsidiarity chápanom v jeho materiálnom rozmere (napr. I. ÚS 259/2024) nepripustné, aby sa ňou vecne zaoberal ústavný súd, ak bola použitá až v ústavnej sťažnosti. Okrem toho z odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa spoluobvineného vyplýva zistenie najvyššieho súdu, že o námietkach sa postupovalo podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku pretože smerovali proti procesnému postupu súdu, o čom bol sťažovateľ informovaný. Najvyšší súd postup okresného súdu považoval za súladný so zákonom, teda uviedol aj vecné odpovede na námietky sťažovateľa, ktoré zrozumiteľným a, čo sa týka rozsahu, primeraným spôsobom odôvodnil a posúdil z hľadiska možnosti naplnenia dovolacieho dôvodu. Neobstoja preto súvisiace námietky o porušení práva na obhajobu či práva na spravodlivý proces.

26. K námietke o neverifikovaní rozsahu súhlasu vydávajúceho štátu ústavný súd uvádza, že nepovažoval odpoveď najvyššieho súdu na námietku sťažovateľa za rozpornú s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na spravodlivý proces či práva na obhajobu. Najvyšší súd jasne uviedol, pre účely ktorého trestného stíhania (skutku v bode 2 obžaloby) bol sťažovateľ vydaný a aký postup okresného súdu potom nasledoval (žiadosť o dodatočný súhlas na trestné stíhanie), pričom s odkazom na obsah spisu označil aj rozhodnutie o udelení súhlasu príslušného justičného orgánu na stíhanie sťažovateľa pre skutok uvedený v bode 1 obžaloby. Takéto vysvetlenie neuplatnenia (resp. uplatnenia) výnimky zo zásady špeciality je prejavom poskytnutia riadnej odpovede na dovolaciu námietku a vylučuje možnosť zásahu ústavného súdu do prijatého záveru (IV. ÚS 10/2014). Sťažovateľ navyše svoju dovolaciu námietku formuloval odlišne ako v ústavnej sťažnosti, a to v tom zmysle, že nebola dodržaná zásada špeciality pri jeho vydaní, pretože bol vydaný len do konania sp. zn. 0Tp/619/2013, a nie do konania sp. zn. 0Tp/86/2014, na čo dostal zo strany najvyššieho súdu priamu a zrozumiteľnú odpoveď. Okrem toho sťažovateľ túto námietku

(tak ako ju formuloval v ústavnej sťažnosti, resp. ako ju formuloval v dovolaní) neuplatnil v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, preto sa na ňu rovnako vzťahuje tzv. kritérium materiálnej subsidiarity.

27. K námietke o neskúmaní a odignorovaní európskych zatýkacích rozkazov ústavný súd uvádza, že vysporiadanie sa najvyššieho súdu s príslušnou námietkou sťažovateľa nevykazuje znaky porušenia označeného práva na spravodlivý proces. Svojím obsahom táto námietka spochybňuje skôr rozhodnutie o väzbe, ktoré nasledovalo po vydaní a realizácii namietaných európskych zatýkacích rozkazov, ako konečné právoplatné rozhodnutie o uznaní za vinného a uložení trestu. Navyše túto námietku sťažovateľ neuplatnil v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, preto v zmysle zásady subsidiarity je námietka neprípustná. Okrem toho časť argumentácie k nesplneniu náležitostí európskych zatýkacích rozkazov (pretože im nepredchádzalo vydanie vnútroštátneho zatykača a označené medzinárodné zatýkacie rozkazy nie sú spôsobilé nahradiť vnútroštátny zatykač pre nesplnenie požadovaných atribútov podľa práva Európskej únie) sťažovateľ neuviedol ani v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu.

28. Pri námietke o porušení čl. 7 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil prítomnosť svojvôle pri závere najvyššieho súdu o naplnení objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu pri oboch skutkoch uvedených v obžalobe. Najvyšší súd sa zameril na sťažovateľom namietaný kvalifikačný moment „z pomsty“ a „z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“, priblížil relevantnú časť skutkovej vety, v ktorej zvýraznil významné okolnosti. V časti zaoberajúcej sa odpoveďami na námietky spoluobvineného priblížil výklad namietaných pojmov podľa v tom čase účinného znenia Trestného zákona. Absenciu popisu toho, čo dalo podnet k pomste, v skutkovej vete nepovažoval za chybu, keď z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inšancií vyplývala podstata pomsty (základ mala v uplatňovaní mocenských pozícií, resp. udržaní si teritoriálneho postavenia v podsvetí, v rámci ktorého poškodený uplatňoval svoj vplyv spôsobom rozporným so záujmami spoluobvineného; išlo o pomstu spoluobvineného za to, že ho poškodený donútil páchať trestnú činnosť mimo [REDAKČNÝ ZNAK]). Najvyšší súd odkazoval aj na príslušnú časť uznesenia krajského súdu, ako aj na vzájomnú súvislosť oboch skutkov (skutok v bode 2 obžaloby bol v podstate pokračovaním úsilia o usmrtenie poškodeného, ktoré sa nepodarilo dokončiť konaním ustáleným v skutku podľa bodu 1). Sťažovateľ s touto časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia vedie ďalšiu polemiku v zmysle, že nepoznal poškodeného, že motív k osobe sťažovateľa chýba a ani nebol preukázaný, resp. že najvyšším súdom zvýraznená časť skutkovej vety v bode 1 nie je preukázaná, ale ide iba o tvrdenie jediného spolupracujúceho svedka. Ústavný súd nepovažuje takúto polemiku za spôsobilú na spochybnenie napadnutého uznesenia z hľadiska označeného práva, ale iba za opakovanie skoršej argumentácie, na ktorú dostal od všeobecných súdov odpoveď. Sťažovateľ neuviedol žiadne bližšie úvahy spochybňujúce najvyšším súdom prijaté a detailne odôvodnené závery. Všeobecné tvrdenie sťažovateľa o potrebe zaistenia účinnej ochrany proti svojvoľnému stíhaniu, odsúdeniu a trestu podľa ústavného súdu na prípadné vyslovenie záveru o porušení označeného práva nepostačujú.

29. Vo vzťahu k námietke o chýbajúcej reakcii na tvrdenia o nezákonnosti dôkazov ústavný súd v napadnutom uznesení zistil na strane 33 v časti zaoberajúcej sa námietkami spoluobvineného prítomnosť odpovedí k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Najvyšší súd argumentáciu dovolateľov považoval za spochybňovanie správnosti zisteného skutkového stavu a hodnotenia vykonaných dôkazov. Identifikoval aj námietku že súdy vychádzali

z nepravdivej a účelovej výpovede svedka ■■■■ čo nepostačuje pre uznanie viny spoluobvineného, resp. identifikoval podrobnú analýzu dovolateľov k výpovediam jednotlivých svedkov s ich iným hodnotením. Námietky k spôsobu hodnotenia dôkazov a nenáležitému zisteniu skutkového stavu súdmi považoval najvyšší súd za nespôsobilé vecne naplniť dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod. K nezákonnosti výsluchu svedka ■■■■ v súvislosti s dočasným odložením vznesenia obvinenia, pretože mal byť organizátorom trestnej činnosti, najvyšší súd uviedol, že to nevyplýva zo spisového materiálu. Podľa záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia zo 17. februára 2014 nebol trestný čin kvalifikovaný proti nemu ako organizátorovi. Dovolatelia tu skutkový stav podrobujú vlastnému hodnoteniu, čo vedie k ich vlastnej právnej kvalifikácii, a tým k záveru o nezákonnosti dočasného odloženia vzneseného obvinenia. Takáto argumentácia podľa najvyššieho súdu nie je spôsobilá naplniť označený dovolací dôvod.

30. Na túto časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zreteľne odkazuje aj v rámci odpovedí na dovolacie námietky sťažovateľa. Najvyšší súd teda dal odpoveď na podstatnú dovolaciu námietku k dovolaciemu dôvodu o nezákonnosti výpovede svedka ■■■■ ako organizátora trestnej činnosti, ktorému bolo odložené vznesenie obvinenia. Sťažovateľova polemika o nesprávnom poučení a vypočúvaní svedkov ■■■■ a ■■■■ či o následnej nezákonnosti a nepoužiteľnosti ich výpovedí a na nich vykonaných previerok až do doby ich obvinenia podľa názoru ústavného súdu nepostačuje na spochybnenie ústavnosti napadnutého uznesenia z hľadiska označeného práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ opäť formuluje sťažnostné námietky mierne odlišne (teda neprípustne) oproti námietkam, ktoré uviedol v dovolaní, kde popri argumente o nemožnosti dočasného odloženia vznesenia obvinenia svedkovi ■■■■ a o jeho hodnovernosti sa detailne zaoberal skutkovým stavom a hodnotením viacerých svedeckých výpovedí.

31. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa pri odpovedi na spoluobvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku konštatuje, že rozhodnutia súdov z pôvodného konania neboli arbitrárne a že je z nich zrejmé, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré dôkazy vytvorili priestor na vyslovenie viny obvinených. Len iná predstava strany o spôsobe hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní podľa najvyššieho súdu nemôže zakladať dôvod o arbitrárnosti súdneho rozhodnutia. Najvyšší súd považoval odôvodnenie rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu z pohľadu objemu a kvality argumentácie za dostatočné a primerané s dôrazom na vysporiadanie sa s podstatnými otázkami konania. Podľa najvyššieho súdu sa odvolací súd vysporiadal s odvolacími námietkami, ktoré boli opakovaním obhajobných tvrdení z konania pred okresným súdom, ktorý na tieto tiež dostatočným spôsobom reagoval.

32. Z uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že odvolací súd sa vskutku zaoberal hodnovernosťou výpovedí svedkov (tzv. kajúcnikov) spochybňovaných obžalovanými a bol si vedomý potreby pristupovať k ich hodnoteniu obzvlášť starostlivo. Výpovede sťažovateľom uvedených svedkov ■■■■ a ■■■■ (aj svedkov ■■■■ a ■■■■) krajský súd považoval za vnútorne logické, konzistentné, v dobrom logickom súlade medzi sebou aj s inými dôkazmi. Od momentu spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní ku skutkom vypovedali v podstatných bodoch podľa krajského súdu zhodne nielen v rámci opakovaných výpovedí, ale aj v rámci výpovedí medzi sebou navzájom. Vyskytujúce sa rozpory sa týkali podľa krajského súdu menej podstatných faktov, ktoré si nemuseli pamätať aj z dôvodu účasti na spáchaní viacerých trestných činov rovnakej alebo obdobnej povahy a nešlo o zásadné rozpory. Krajský súd potom

vo vzťahu k obidvom skutkom poukázal na dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti pre záver o vine obžalovaných (v bode 1 išlo najmä o výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] potvrdenú svedkom [REDAKOVANÉ], svedkom [REDAKOVANÉ] a svedkyňou [REDAKOVANÉ], v bode 2 išlo o výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potvrdené výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], doplnené o výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] k okolnostiam skutku).

33. Sťažovateľova už zhrnutá sťažnostná námietka na spochybnenie ústavnosti napadnutého uznesenia zjavne nepostačuje, keďže ním namietaní svedkovia (ktorých skoršie výpovede mali byť zaťažené nezákonnosťou) vypovedali opakovane (pred súdom), ako to uviedol krajský súd. Ich výpovede boli nearbitrárnym spôsobom podrobené hodnoteniu pri zohľadnení ich postavenia spolupracujúcich svedkov. Hoci najvyšší súd v niektorých častiach svojho odôvodnenia odkazoval aj na závery okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nezistil taký nedostatok vlastného vysporiadania sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, ktorý by viedol k dôvodnosti záveru o porušení práva na spravodlivý súdny proces, resp. práva na obhajobu. Napadnuté uznesenie posudzované v kontexte predchádzajúcich rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu preto považuje ústavný súd za prejav ústavne prijateľného vysporiadania sa s podstatnými skutočnosťami uvedenými v dovolaní sťažovateľa. Nepovažoval preto za preukázané tvrdenia sťažovateľa o nevysporiadaní sa so všetkými skutočnosťami namietanými dovolateľmi či o povrchnom vysporiadaní sa s nimi, resp. o ich úplnom ignorovaní.

34. V týchto okolnostiach a pri zohľadnení uvedenia konkrétnych dôvodov správnosti posúdenia skutkov všeobecnými súdmi ústavný súd nespozoroval, že by v konečnom dôsledku bolo trestné konanie vo výsledku zaťažené nedostatkami dosahujúcimi intenzitu porušenia práv sťažovateľa na spravodlivý súdny proces či práva na obhajobu. Argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

35. Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ústavný súd uzatvára, že nezistil takú príčinnú súvislosť medzi postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv [podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) a c) dohovoru a čl. 7 ods. 1 dohovoru, resp. súvisiacich práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy uvedených v odôvodnení], na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. To by pri vecnom posúdení tejto časti ústavnej sťažnosti viedlo k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Rovnaký záver sa uplatní aj na označené právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu neodôvodnil (urobil tak iba vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu).

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

36. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

37. Ústavný súd dospel k záveru, že u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z častí III.1 až III.3 tohto uznesenia) je zrejmé, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia). Priamym zákonným následkom nevyhovenia žiadosti je odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu